

că trecerea lor la nord de Dunăre s-a făcut cel mai târziu în octombrie 1828. Nu se arată însă nici naționalitatea băjenarilor și nici la cât se ridica acest « mare număr »¹.

Aceste ordine ale generalului Jeltuhin au fost repetate la 4 iunie 1829, de astă dată referindu-se la alți băjenari bulgari de la a căror așezare trecuseră 8 luni (veniți deci cam în aceeași vreme: în toamna anului 1828).² În urma acestor dispoziții, Vistieria însărcina pe serdarul Teodorachi Răculescu ca împreună cu vel aga Grigore Filipescu (ispravnicul străinilor din Muntenia), cu sameșul aceluiași ispravnicat sau cu « un cinovnic de bună nădejde. . . să ieșiți în județe să faceți mai întâi catagrafie cu de-amăruntul de toți acei streini cîți s-au întors de peste Dunăre, cum și de toți acei băjenari de prin satele malului stîng al Dunării carii s-au mutat prin alte sate din Principat, cu arătare anume de toate averile lor ». Toți acești băjenari urmau a fi « așezați cu dajdia între streini, după starea și puterea fieșcăruia », trebuind să plătească dări începînd din luna mai 1829³.

Pentru județul Vlașca cercetarea a fost făcută de serdarul Teodorache, găsindu-se aici 400 de familii care urmau să plătească dări din mai 1829, ceea ce înseamnă că și aceștia veniseră în toamna anului 1828. Nu am putut găsi această catagrafie pentru a vedea satele în care s-au așezat băjenarii, dar din raportul serdarului reiese că situația nu era stabilă. « . . . Unii stau cu țoalele lor prin cară și sub covorți », alții trecuseră în județele Ilfov și Teleorman. Astfel, 20 de familii, deși plătiseră dările, au plecat în satul Pietrișu (Teleorman)⁴. Alte 35 de familii se stabiliseră la Flămînda și Măgurele, lângă Turnu⁵. Dintr-un alt document rezultă că bulgarii din județul Vlașca se așezaseră în slobozii Gogoșarii vechi, Gogoșarii Cătălinei, Stănești și Chiriac (Căriac), acestea fiind unele din « cele mai temeinice slobozii »⁶. Aceste peregrinări ale băjenarilor se datorau și unor abuzuri ale zapciilor, precum și lucrărilor și transporturilor pe care trebuiau să le facă pentru necesitățile armatelor. Alții, în sfîrșit, socotiseră că vor fi scutiți de dări nu numai pe opt luni, ci pe un termen mult mai îndelungat. Turtucăienii care se așezaseră la Chirnogi nu voiau să le plătească, susținînd că ei « la turci au plătit haraci și iarăși acolo vor da dajdie după ce se va face pace, iar aici nu dau nici o para ». După cît se vede din documente, aceștia erau oameni cu stare. Impunerea lor la dări s-a făcut numai cu forța armată⁷.

Băjenarii, ca și românii din satele județului Ialomița, nu mai puteau suporta cererile și transporturile ce trebuiau să le facă pentru armată și așezările se risipeau. După cercetările ispravnicatului Ialomița, acești fugari se aflau « unii. . . la Ploiești, alții la București, iar alții la Cernavodă și în alte dimprejur sate ale Bulgariei ». În acest scop, serdarul Nicolae Giurescul fusese trimis în satele de peste Dunăre pentru a-i aduce înapoi. Din același document rezultă că după căderea Silistrei « mulți dintr-înșii cugetă să treacă peste Dunăre,

¹ Romanski, *op. cit.*, p. 82.

² *Ibidem*, p. 43.

³ *Ibidem*, p. 44.

⁴ *Ibidem*, p. 46.

⁵ Vistieria cerea ca aceste familii să fie aduse înapoi la « cea dintîi lăcuință a lor ». *Ibidem*, p. 47.

⁶ *Ibidem*, p. 49—51.

⁷ *Ibidem*, p. 53—59.